

Бетина Обрехт

ХОЋУ И ЈА ДА БУДЕМ ПРВА

Наслов оригинала

Bettina Obrecht, Einmal Nummer Eins

©2011 by Gabriel Verlag (Thienemann Verlag GmbH, Stuttgart/Wien)

За издање на српском језику © Креативни центар 2014

Библиотека *Свет је један*

књига осамдесета

прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Наталија Панић

Илустрације

Јелена Пешић

Лектор

Ивана Игњатовић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Љиљана Павков

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел. 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483

www.креативницентар.рс

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

Мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Публикум

Тираж

2.000

Бетина Обрехт

ХОЋУ И ЈА ДА БУДЕМ ПРВА

С немачког превела
Олга Лазић

Креативни центар

Мало је фалило да паднем у несвест кад нам је мама испричала да је као мала желела да постане играчица! Нико ко познаје моју маму не може да је замисли на бини како игра. Мама може с лакоћом да стигне с једног краја канцеларије на други у својој столици на точкиће, понекад, док гласно уздише, успе чак да уради и неке вежбе за леђа, мада, руку на срце, то никад не изгледа много елегантно. Никада нисам на телевизији видела играчицу која је дебела као мама, чак ни у некој урнебесној комедији. Наравно, мама није најдебља жена на свету, само, кад би стварно смогла храброст да изађе пред публику и заигра, то би био невиђен блам. Заиста ми никада не би пало на памет да је мама као мала имала такве жеље. Кад је то чула, моја старија сестра Валерија само је преврнула очима.

– Колико си тада имала година? – питала је с неверицом.

– Немам појма. – Мама је мрзовољно пребацила једну ногу преко наслона фотеље. Не волим кад

Не волим кад њо ради за њо шњо њен дебели лисѝ
на нози њада из њледа још дебље

то ради зато што њен дебели лист на нози тада изгледа још дебље, а то није нимало лепо. – Имала сам једно тринаест, четрнаест година, можда петнаест.

– Хм – промрмљала је Валерија.

Валерија има четрнаест година и вероватно не може да замисли да је мама некад била у њеним годинама.

– Зашто ниси постала играчица? – питала сам је.

Мама се само насмејала и узела један кекс. Ја сам правила тај кекс у облику делфина. У том тренутку делфинов реп пао је на под и на њега се одмах окомио наш пас мешанац, наша Тиквица.

– Све је на крају испало другачије – рекла је мама. – Увек на крају све испадне другачије. – Набораног чела посматрала је своје голишаво стопало. Мамини нокти на ногама повремено су налакирани дречавим розе лаком. Хвала милом богу што на посао не сме да иде у сандалама.

– Јесу ли ти родитељи бранили да играш? – наваљивала је Валерија.

– Нису они имали појма – објаснила је мама. – Шокирали би се да су знали.

– Да си им рекла – Валерија није хтела да пропусти – да ли би ти то дозволили, шта мислиш?

Мама је енергично одмахнула главом. – Наравно да не би. Њима је увек било важно да завршим школу и почнем да зарађујем свој новац.

Нису желели да зависим од мужа и његових пара. Играње и певање су хоби, нису право занимање.

– Играчице и певачице зарађују много пара! – успротивила сам се. Валерија ме је пакосно погледала зато што мама још није имала појма о томе како ће ствари изгледати кад нас две постанемо телевизијске звезде. Тада ће морати да остаје код куће да би водила наше финансије.

– Нисам се покајала. – Мама је мало мрднула ножним прстима.

– Да ли су у твоје време постојали *касџинзи*? – питала је Валерија.

– Да ли је уопште постојала телевизија? – питала сам ја.

Валерија ме је сажаљиво погледала:

– Наравно да је постојала телевизија. Чак је била у боји. Није мама рођена у средњем веку.

– Тако је – одговорила је мама замишљено – али *касџинзи* и све те глупости тада нису постојали.

– Како је неко у то време постајао познат? – желела сам да знам.

Мама је масирала мали прст на нози.

– Немам појма. Био би откривен. Кад би неко заиста био добар, био би откривен. Није био потребан *касџини-шоу* на телевизији.

Валерија и ја смо се опет зачуђено погледале.

Свашта! Особе које су рођене непосредно после средњег века немају ама баш никаквог појма о важним аспектима модерног живота!

Валерија и ја се много разликујемо.

Нисмо истих година. Валерија је три и по године старија од мене. Не личимо. Валерија је висока и витка, има коврџаву плаву косу, а ја ... па добро сад. Моја коса је неке смећкасте боје, а што се висине тиче, кажу да ћу још да растем. Мама тврди да нисам ниска, да сам просечно висока. Срећом, још немам бубуљице. Валерија понекад има бубуљице и сваки пут због њих прави циркус. Једног јутра јој је наврх носа изашла бубуљица, па није хтела да иде у школу да се не би бламирала пред дечацима. Не разумем. Дечаци из њеног одељења имају сви бар десет пута више бубуљица по лицу него она.

Моја сестра има узан струк, витка је, док ја ... па добро, нисам баш дебела! Дебела је госпођа Марковиц, наша комшиница. Кад јој испадне кључ, једва успева да се сагне. Ето, нисам дебела, али нисам ни танка ни витка.

Ајде, добро, признајем – Валерија је лепша од мене.

Ипак, има тога што она не зна добро да ради.

Као прво, много боље певам од ње. На прослави Дана школе организовали смо караоке. Најбољи смо били Лука и ја. Похвалио ме је чак и наставник Шпунд, наш разредни старешина. Не дешава се баш често да ме он хвали јер сам ја доста хаотична, увек заборавим код куће нешто важно и тако. Није да имам најбоље оцене, али нисам ни толико лош ђак да бих морала да се бринем. Моје оцене увек су просечне. Мислим да је све што има везе са мном просечно, једноставно не упадам много у очи. Супер је што су ме запазили на караокама, свакако да ми је то много значило. Кад певам код куће, Валерија покушава да ме имитира, вришти и цичи, преврће очима, само ме нервира. Она је заправо љубоморна јер не уме да пева.

Валерија игра рукомет, а ја играм бадминтон. Она воли њоке са сиром, а ја више волим пиринач и месо у сосу. Валерија ујутру воли дуго да спава, а ја сам раноранилац. Каже да су дечацци без везе (али никада не жели пред њима да се бламира), а мени су неки дечацци баш супер, нарочито мој најбољи друг Хенрик. Њега само ја смем да зовем Хени. Хени се разуме у звезде. У школи му се често приспава зато што понекад целу ноћ проведе посматрајући свемир својим телескопом. Мислим да је гледање звезда врло чудан хоби јер звезде

ништа не раде. Могу, на пример, да се посматрају птице – оне скакућу тамо-амо, долећу, слећу, кљуцају семење, свађају се ... али звезде?!

– Немаш ти појма! Видео сам Великог медведа! – понављао би Хени сваки пут. – Звезде експлодирају, комете лете наоколо, астероиди, магла ... и све то брзином светлости.

– Хм...

Хени је, као што сам већ рекла, мој друг. Не мора мени и њему све исто да се свиђа. Ако му се допадају звезде, сигурно у томе има нечег. Хени за неке моје хобије мисли да су помало чудни. Он никад не би учествовао у караокама. Каже да је то страшно глупо. Желео би да једног дана постане познат астроном, а такви се ретко појављују на телевизији.

Валерија, која, како сам већ напоменула, не воли дечаке, прави изузетак када је Хени у питању. Мислим да јој прија што се он у њеном друштву увек осећа помало нелагодно.

Поред свих наведених разлика између нас, постоји и нешто мало тога што волимо и Валерија и ја. Рецимо, када је реч о телевизијском програму. Добро је што је тако зато што ми немамо свака свој телевизор. Имамо један и он се налази у Валеријиној соби. Добила га је под условом да се увек са мном договара око тога шта ће се гледати. Испоставило се да то и није тако тежак задатак.

Много је теже договорити се с родитељима. Они углавном гледају само кримиће. Кад год уђем у дневну собу, сваки пут угледам неког проседог богаташа у локви крви или видим како сецирају неку задављену лепотицу на судској медицини, све тако неке призоре. Стално једно те исто. Немам појма зашто се мојим родитељима то свиђа. Можда су срећни што они сами нису ни прелепа жена ни пребогати старији господин, па као такви нису занимљиви убицама. Тата има добар посао и пристојну плату, али свакако не би имао пара да направи базен.

С тројицом колега с посла тата редовно игра лото. Ако добију, мораће да поделе новац. Рекао је да би тада сви могли да направе по базен, само што ми немамо двориште у којем би тај базен могао да се направи.

Све је почело оне вечери када је Сенди Џејн постала суперзвезда. Тако је, Сенди Џејн, она мачкастог погледа, с прћастим носићем, избаченим предњим зубима и крештавим гласом. Сложиле смо се у томе да Сенди Џејн ни приближно тако добро не изгледа као Валерија, нити има приближно тако добар глас као ја. И, наравно, у томе да је глупља од нас.

– Кад може да успе неко као она, онда могу и ја – тврдила је Валерија.

– И ја – додала сам без размишљања.

Откад знам за себе, чврсто сам решена да будем успешна у свему ономе у чему је успешна Валерија. То није баш лако будући да разлика у годинама између нас две и није тако мала. Мада се не треба повлачити због неколико глупавих годинаца.

Валерија ме је накратко критички одмерила.

– Не, ти не – закључила је. – Теби недостаје нешто ... оно нешто посебно.

Одмах сам се надурила.

– Шта то мени, молим те лепо, недостаје?! – побунила сам се. – Само због тога што немам ноге као рода, какве ти имаш. Ја знам да певам!

– То уопште није толико битно – објашњавала је Валерија. – Треба имати *оно нешто*. Ако на бини хоћеш добро да изгледаш, мораш да имаш неки други таленат, разумеш?

– Ти, као, имаш то *нешто*?

Валерија је слегла раменима. Појачала је тон на телевизору. Сенди Џејн је муцала, плакала, рекла је: *Невероватно, Нисам ово мојла ни да сањам!* и још *Хвала ти, мама!* Остали такмичари јецајући су грлили своје родитеље. Валерија је уморна и стала пред огледало. Заводнички се смешкала самој себи, кривила је главу и склањала косу са чела.

– Кладим се да бих и ја ово могла – рекла је врло самоуверено. – Хајде да се кладимо да ћу се појавити на телевизији!

– Хајде да се кладимо да ћу се ја пре тебе појавити на телевизији! – одговорила сам јој.

– Океј – Валерија ми је пружила руку. – Не могу да се кладим да ћу победити. Само да ћу се појавити на телевизији. Само толико.

Пружила сам јој руку. Кладиле смо се. – Све је јасно. Победница је она која се прва појави на телевизији!

Посматрала сам Валерију. И даље је стајала пред огледалом. Валерија је врло лепа и драга ми је, али она нема много другарица. Очигледно има погрешна интересовања, или носи погрешну гардеробу, или је, једноставно, још нико није приметио.

– Наравно, не иде то од данас до сутра – обраћала се Валерија свом лику у огледалу. – Мало ће да потраје. Потребно је стрпљење.

Правила сам гримасе. Ја никад нисам била стрпљива. Кад сам сигурна да нешто хоћу да урадим, онда, молим лепо, боље одмах, пре него што се сетим нечег другог! Како чекање уопште може да буде добро кад тачно знам шта хоћу? То је само за оне који морају дуго да размишљају. Наравно да је Валерија потпуно у праву. Не може се постати познат преко ноћи. Потребно је сигурно неколико недеља. Ако мама и тата не буду хтели да нас подрже, стварно ми није јасно како мислимо да успемо!

– Ви сте обе полуделе! – рекла је мама.

Новине су јој се налазиле на стомаку, подизале су се и спуштале при сваком њеном удисају, претила је опасност да ће кад-тад склизнути и да ће се раскупусати на тепиху.

– Ето, видите шта се данас ради с децом – наставила је мама да се буни.

Новине само што нису пале, али је мама тад спустила руке на њих. Тргла сам се, а тргла се и наша куца Тиквица, која је лежала у дну троседа, љутито посматрајући новине.

– То није ништа страшно – рекла је Валерија смирујући је. – То је обично такмичење. Треба само да испунимо формуларе. Нема ничег лошег у томе.

Кад је имала десет година, мама је освојила друго место на такмичењу из цртања. И дан-данас је веома поносна због тога.

Мама је гунђала себи у браду. Валерија ме је значајно погледала. *Сад њреда ћуџаџи*, то је порука коју ми је послала. Требало је сачекати да се мама сабере, да одустане од забране.

– Хана не може да се пријави. То уопште не долази у обзир! – закључила је мама. – Нема још ни једанаест година. И шта деца у њеним годинама имају да траже на бини?!

– Значи да ја смем?! – завриштала је Валерија и потрчала према троседу да загрли маму.

– То није фер! – викала сам и истовремено лупала ногом о под као неко бесно дериште. – Постоје *касџинзи* за децу од девет година!

Мама је благо одгурнула Валерију од себе. Тиквица је скочила с троседа право на Валерију. Она ју је узела у наручје и пољубила је у главицу. Певушила је и вртела се укруг док је држала Тиквицу у наручју. Тиквица није била одушевљена том представом, превртала је очима и хтела је да се измигољи из Валеријиног наручја. Валерија је спустила Тиквицу. Требало је тад да скочи код мене да ме теши, али је радије изашла из собе. Убрзо посла тога чула сам је како гласно срче воду из своје посуднице.

– Немој само много да очекујеш – рекла је мама мојој сестри. – Ниси ти једина девојчица која има бубице у глави. Конкуренција ће бити велика. Ми смо обични људи, не смеш то да заборавиш. Не очекуј да ти плаћам скупу гардеробу и неког супер фризера.

– То све плаћају ови с телевизије – тврдила је Валерија. – Ништа нас неће коштати.

– Валерија не зна да пева! – побунила сам се. Очи су ми се напуниле сузама. Валерија је увек у предности само зато што је старија. Нисам ја крива што сам се родила много касније!

– Да пева? Зар мора да пева?! – мама ме је зачуђено посматрала. – Не морају ваљда сви да знају да певају или...? – Сложила је новине и прешла дланом преко њих. – Осим тога, није то баш тако лако. Видећете уосталом. Дозволићу ово Валерији само да би нешто научила. Боље да на време схвати колико је важно стајати на земљи чврсто и обема ногама.

Желећи ваљда да нам стави до знања како заиста и мисли све што је рекла, нагло је спустила ноге с троседа и устала.

– Будуће звезде би сада могле мало да изађу да се прошетају са псом – рекла је. – Кретање је добро за линију!

– Нека Валерија сама иде у шетњу! – довикнула сам и истрчала из собе. Рекла сам то иако је Тиквица у ствари моја куца. Поклонио ми ју је пре три године наш кум Стефан. Његова керуша Флора добила је младунце с којима није знао шта да ради.

Бацила сам се на кревет и почела да ударам песницама по њему. Тачно сам знала шта мисле! Мисле да сам предебела и да због тога не могу да се појавим на телевизији. Наравно да ћу се и ја

пријавити. Не мора свако да буде мршав као она водитељка дневника. На крају ће ми мама ипак дозволити. Мораћу само да се побринем за татину дозволу, а он ће после већ некако убедити маму.

Валерија је промолила главу кроз одшкринута врата моје собе.

– Идеш са мном! – рекла је помирљивим гласом. – Смислићемо већ нешто за тебе. Кад се вратимо, можеш да дођеш код мене, па ћемо на интернету пронаћи одговарајући шоу-програм за тебе.

Дурила сам се још неко време, а онда сам се смирила, обула се и обукла јакну. Добро сам урадила, јер је напољу јако дувало, а свуда унаоколо летели су суво лишће и новине. Тиквица је лајала и ловила све што се мрдало. Нико из наше породице не радује се лошем времену као Тиквица.

Тата каже да нам није потребан професионални фотограф – он ће левом руком да нас слика и изгледаћемо као звезде. Уосталом, од пре пола године имамо супер рефлексну дигиталну камеру, којом се праве заиста сјајне фотографије. На њој све живо може да се подеси, само што тата још није све савладао, али добро. Једанпут је сликао плави контејнер за скупљање кишнице иза којег се видела дуга. Увећао је фотографију и закачио је на зид у ходнику. Сликао је и Тиквицу и од тих дивних фотографија направио ми је календар. Сигурна сам да ће успети да нас слика тако да изгледамо као звезде.

– Није заправо уопште важно како изгледам – тешила сам саму себе док је тата намештао неке компликоване делове и повремено, гунђајући, гледао упутство. Право упутство за употребу није ни добио за тај фото-апарат, него је морао да скине са интернета неки приручник и да га одштампа. – Мени је најважније певање. Валерији није.

Хана има успешну старију сестру Валерију и више од свега жели да и сама једном буде у нечему прва. И она и њена сестра опчињене су телевизијским шоу-програмима и желе да се појаве у неком од њих. Пада и опклада, а добиће је она која се прва појави на телевизији. Чини се да Валерија опет има више среће.

Али се онда десило нешто што нико није очекивао...

ISBN 978-86-529-0175-3

9 788652 901753

www.kreativnicentar.rs